

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 617/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Stankom, Obrody 25, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/20/2021-40 z 29. marca 2022 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/90/2022 z 29. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. októbra 2023 domáha

- vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2Sa/20/2021-40 z 29. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a

- vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 6Ssk/90/2022 z 29. júna 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“) porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne, ústredia, 29. augusta 8, Bratislava (ďalej aj „sociálna poisťovňa“ alebo „žalovaná“), č. 645 323 63170 z 29. apríla 2021 o zamietnutí jej odvolania a potvrdení prvostupňového rozhodnutia z 15. decembra 2020, ktorým bol sťažovateľke podľa § 70 a § 112 ods. 2 a 6 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) odňatý invalidný dôchodok od 12. februára 2021.

3. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola správna žaloba sťažovateľky zamietnutá ako nedôvodná podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

4. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd zamietol ako nedôvodnú podľa § 461 SSP a rozhodol tiež o trovách kasačného konania.

4.1. Najvyšší správny súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že orgány verejnej správy postupovali správne, keď na podklade lekárskeho posudku vyhotoveného posudkovými lekármi sociálneho poistenia na oboch stupňoch pristúpili v prípade sťažovateľky k zníženiu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť z pôvodne stanovenej miery 75 % na 50 % a následne k ďalšiemu zníženiu percentuálnej miery na 30 %, čo sa následne odzrkadlilo najprv v znížení sumy invalidného dôchodku a následne v celkovom odňatí invalidného dôchodku. Posudkoví lekári sociálneho poistenia pritom na základe predložených odborných lekárskeho nálezov a vlastného vyšetrenia vyhodnotili, že u sťažovateľky nie sú dané dôvody na zotrvanie na pôvodne stanovenej miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 50 %, pričom riadne a starostlivo vyhodnocovali vývoj a dynamiku zdravotného stavu sťažovateľky. V roku 2014 sa sťažovateľka podrobila chirurgickému zákroku pre zhubný nádor ľavého prsníka s následnou aplikáciou paliatívnej rádioterapie. Tejto skutočnosti zodpovedala stanovená percentuálna miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75 % a na to nadväzujúce priznanie invalidného dôchodku. Prvá zásadná zmena nastala v roku 2017, keď sťažovateľka ukončila chemoterapiu, rádioterapiu s následným nastavením na hormonálnu liečbu, pričom podľa toho času aktuálnych lekárskeho vyšetrení sa zdravotný stav sťažovateľky zastabilizoval, čo sa prejavilo v zmene rozhodujúceho zdravotného postihnutia a v znížení percentuálnej miery poklesu z pôvodne stanovenej 75 % na 50 %. Druhá zásadná zmena nastala v roku 2020, keď sa sťažovateľka opätovne podrobila kontrolnej lekárskej prehliadke s tým, že posudkoví lekári s ohľadom na pokračujúcu stabilizáciu zdravotného stavu stanovili percentuálnu mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 30 %, ktorý zodpovedal dolnej hranici referenčného rozmedzia. Posudkový lekár žalovanej sa podrobne vyjadril aj k sťažovateľkou uvádzaným ďalším ochoreniam a jasne popísal dôvody, pre ktoré ňou označené ochorenia nepovažoval v rámci dávkového konania za posudkovo významné. Najvyšší správny súd sa v ďalšej časti odôvodnenia rozsudku vyjadril taktiež k namietanej zaujatosti posudkových lekárov z dôvodu ich štátnozamestnaneckého pomeru vo vzťahu k sociálnej poisťovni, pričom uviedol, že sám zákon o sociálnom poistení zveril právomoc posudkovým lekárom na vykonávanie lekárskej posudkovej činnosti. Na lekárske správy predložené sťažovateľkou v správnom súdnom konaní nebolo možné podľa kasačného súdu prihliadať s poukazom na § 135 ods. 1 SSP, podľa ktorého je pre súd rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy, t. j. v danom prípade 7. mája 2021. Rozhodnutím žalovanej však

podľa najvyššieho správneho súdu nie je dotknuté právo sťažovateľky požiadať o priznanie invalidného dôchodku na základe nových lekárskejších správ o jej zdravotnom stave. Za závažné pochybenie najvyšší správny súd nepovažoval ani tú skutočnosť, že lekárska správa doručená sťažovateľke neobsahovala identifikačné údaje príslušného posudkového lekára, keďže sťažovateľka mala právo dodatočného získania všetkých informácií, ktoré sa týkali jej veci a vyplývali tak z obsahu dávkového, ako aj posudkového spisu vrátane príslušných lekárskejších správ. Za nedôvodné považoval aj námietky sťažovateľky, že jej zdravotný stav bol posudzovaný v jej neprítomnosti, pretože takýto postup umožňovala v tom čase (t. j. k 31. marcu 2021) príslušná právna úprava, čo súviselo so zamedzením šírenia ochorenia COVID-19.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutým rozsudkom krajského súdu a najvyššieho správneho súdu nasmerovala sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej po zhrnutí skutkového stavu namieta, že

a) krajský súd a najvyšší správny súd neposúdili jej námietky komplexne, preto sú odôvodnenia ich rozhodnutí nedostatočné. Konajúce súdy predovšetkým ponechali bez povšimnutia jej námietku, že ako hlavnú chorobu určil posudkový lekár zhubný nádor prsníka, štádium II, pri ktorom nie je percentuálna miera poklesu zárobkovej činnosti 30 % až 40 %, ale percentuálna miera poklesu zárobkovej činnosti podľa prílohy č. 4a zákona o sociálnom poistení je 50 % až 70 %;

b) krajský súd nevyhovel jej návrhu na pribratie súdneho znalca do konania bez toho, aby to náležite vysvetlil, hoci sťažovateľka opakovane namietala zaujatosť posudkových lekárov žalovanej. Rozsudok krajského súdu preto považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný;

c) záver najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého ak sťažovateľka chcela relevantným spôsobom spochybníť správnosť záverov posudkových lekárov, mala možnosť sama si zabezpečiť znalecký posudok, odporuje úmyslu zákonodarcu vyjadrenému v dôvodovej správe k § 204 SSP. Súčasne z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyplýva, že lekárskejší posudok je len jedným z podkladov, na základe ktorých sociálna poisťovňa rozhoduje, a nie je rozhodnutím, ktoré by mohlo byť samostatne predmetom súdneho preskúmania. Výklad Správneho súdneho poriadku učinенý kasačným súdom, ktorý „nepripustil jej návrh na pribratie znalca“, preto považuje za svojvoľný;

d) najvyšší správny súd sa odklonil od konštantnej judikatúry, a to konkrétne od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Asan 11/2019, keď absenciu identifikačných údajov príslušného posudkového lekárka na doručenej lekárskej správe nepovažoval za závažné pochybenie odôvodňujúce zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovanej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

6. Ústavný súd stabilne judikuje, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy

sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

7. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný podľa Správneho súdneho poriadku, ktorý je postavený na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane konštatoval, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 33/2018, IV. ÚS 267/2018).

8. V posudzovanej veci mala sťažovateľka k dispozícii na ochranu svojich označených práv proti právoplatnému rozsudku krajského súdu účinný opravný prostriedok (kasačnú sťažnosť), ktorý aj využila a o ktorom napadnutým rozsudkom rozhodol najvyšší správny súd ako súd príslušný na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým bola kasačná sťažnosť sťažovateľky zamietnutá ako nedôvodná.

10. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či tieto orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

11. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu patrí do obsahu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

12. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky aj najvyšší správny súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

13. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd v namietanom rozsudku jasne reagoval na jednotlivé námietky sťažovateľky predstreté v kasačnej sťažnosti a nevyhýbal sa ich zodpovedaniu. Práve naopak, zreteľne vo svojom rozhodnutí vysvetlil, že posudzovanie zdravotného stavu fyzickej osoby a tým aj súvisiaceho zostatkového pracovného potenciálu je vecou výlučne odbornou – medicínskou, na ktorú súdy nemajú potrebné odborné znalosti. Musia preto rovnako ako žalovaná vychádzať z lekárskeho posudku, ktorých presvedčivosť, objektívnosť a logickosť záverov hodnotia s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. V danom prípade posudkoví lekári podľa názoru najvyššieho správneho súdu starostlivo a komplexne zhodnotili vývoj a dynamiku zdravotného stavu sťažovateľky, pričom s ohľadom na jeho zastabilizovanie správne určili pokles miery jej pracovnej schopnosti na dolnej hranici referenčného rozmedzia, čo vyústilo do rozhodnutia o odňatí invalidného dôchodku (body 40 až 43 napadnutého rozsudku). Vyjadril sa taktiež k výhrade sťažovateľky, že žalovaná prijala rozhodnutie na základe lekárskeho posudku vyhotovených posudkovými lekármi, ktorí sú s ňou v zmluvnom vzťahu, čo podľa sťažovateľky malo svedčiť o ich zaujatosti. V tejto súvislosti akcentoval, že zákonodarca zveril posúdenie zdravotného stavu a pracovnej schopnosti práve sociálnej poisťovni vo forme lekárskej posudkovej činnosti pri výkone sociálneho poistenia (§ 153 ods. 1 zákona o sociálnom poistení), a to konkrétne posudkový lekár pobočky sociálnej poisťovne a posudkový lekár ústredia sociálnej poisťovne (bod 45 napadnutého rozsudku). Nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľky, že kasačný súd nereflektoval na jej námietku týkajúcu sa určenia jej ochorenia v štádiu II, čomu zodpovedá miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 50 % až 70 %. Najvyšší správny súd sa k tomu explicitne vyjadril v bode 44 napadnutého rozsudku, keď uviedol, že označenie štádia II sa nachádza v lekárskej správe prvostupňového posudkového lekára, no lekárska správa, ktorá bola podkladom na vydanie preskúmaného rozhodnutia žalovanej, už určenie II. štádia ochorenia neobsahuje, pričom k tomuto záveru dospel posudkový lekár sociálnej poisťovne ústredia po celkovom zhodnotení zdravotného stavu sťažovateľky.

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti konajúcim správnym súdom predovšetkým vytýka, že nevyhoveli jej návrhu na ustanovenie znalca na účel doplnenia dokazovania. Z dôvodov napadnutého rozsudku je zrejmé, že kasačný súd takúto požiadavku sťažovateľky nepovažoval za opodstatnenú, keďže rovnako ako krajský súd neidentifikoval v lekárskeho posudkoch žiadne závažné rozpory, ktoré by takýto postup a doplnenie dokazovania novým vyšetrením a posúdením zdravotného stavu sťažovateľky odôvodňovali. Lekárske posudky vyhotovené posudkovými lekármi na oboch stupňoch boli podľa najvyššieho správneho súdu vnútorne konzistentné a presvedčivé, bez akýchkoľvek nejasností, pričom z nich jasne vyplývali dôvody, ktoré u sťažovateľky viedli k zníženiu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť (bod 46 napadnutého rozsudku). Vzhľadom na zákonom zverenú kompetenciu posúdenia zdravotného stavu v rámci dávkového konania posudkovým lekárom žalovanej sa ústavný súd stotožňuje s názorom najvyššieho správneho súdu, že ustanovenie ďalšieho znalca v konaní je žiaduce len v tom prípade, ak sú odborné posudky posudkových lekárov neúplné a rozporné.

To však nebol prípad sťažovateľky, preto sa ňou požadované doplnenie dokazovania javilo ako nadbytočné.

15. Rovnako najvyšší správny súd objasnil, že nebolo možné prihliadať na ďalšie lekárske správy predložené sťažovateľkou v priebehu súdneho konania, keďže pri preskúvaní rozhodnutia žalovanej je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase jeho vydania (§ 135 SSP), a predkladanie novších lekárskeho nálezov nie je dôvodom na opakované posúdenie zdravotného stavu sťažovateľky a na zrušenie rozhodnutia žalovanej, ktoré v čase jeho vydania na základe riadneho zistenia skutočného stavu zodpovedalo príslušným právnym predpisom.

16. Za nepriliehavý považuje ústavný súd aj poukaz sťažovateľky na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Asan 11/2019, a to v súvislosti s jej námietkou o absencii identifikačných údajov posudkového lekára na doručenej lekárskej správe, ktoré má podľa nej spôsobovať nezákonnosť lekárskeho posudku. Sťažovateľkou uvedené rozhodnutie sa totiž týkalo preskúmania zákonnosti rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorým bola tam uvedenému žalobcovi uložená pokuta za porušenie príslušných ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Dôvodom, pre ktorý najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy, bola skutočnosť, že konajúce orgány verejnej správy považovali za základ skutkového stavu pre vydanie svojich rozhodnutí žalobcom nepodpísaný inšpekčný záznam z kontroly bez uvedenia dôvodov jeho nepodpísania, čo znamenalo neúplné zistenie skutkového stavu. Inšpekčný záznam považovali súdy za zápisnicu o dôležitom úkone v zmysle § 22 Správneho poriadku, ktorú musia podpísať všetci zúčastnení na úkone. V posudzovanej veci sťažovateľky však deficitom doručenej lekárskej správy boli údaje príslušného posudkového lekára, preto, ak najvyšší správny súd nepovažoval ich neuvedenie za také závažné pochybenie vedúce k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia, a to za súčasného akcentovania možnosti sťažovateľky dodatočného získania všetkých potrebných informácií (bod 47 napadnutého rozsudku), ústavný súd mu nemá z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Ústavný súd nechce bagatelizovať zmienený procesný nedostatok, no považuje za potrebné zdôrazniť, že v konaní o ústavnej sťažnosti je pozícia ústavného súdu odlišná. Jeho úlohou nie je posudzovať správnosť procesného postupu a hmotnoprávne posúdenie v celej jeho šírke, ale len z pohľadu, či malo namietané pochybenie určitú intenzitu, ktorá mohla vyústiť do porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, teda či má namietané porušenie ústavnoprávny rozmer.

17. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje závery najvyššieho správneho súdu za nedostatočne odôvodnené, a teda arbitrárne. Vníma, že rozhodnutie o odňatí invalidného dôchodku je pre sťažovateľku citlivou záležitosťou, no súčasne považuje za potrebné uviesť, že invalidita nepredstavuje nemenný stav. Stupeň invalidity sa v priebehu času môže meniť alebo dokonca zaniknúť, čo má nespochybniteľne vplyv na samotnú výšku dôchodku, resp. zánik nároku na dôchodok. Za dôležitý považuje ústavný súd fakt, že najvyšší správny súd upozornil sťažovateľku na to, že ak došlo k zmene jej zdravotného stavu, čo sťažovateľka preukazovala početnými lekárske správy, nič jej nebráni opätovne požiadať žalovanú o prehodnotenie a o nové rozhodnutie o nároku na invalidný dôchodok (bod 50 napadnutého rozsudku). Napokon uzatvára, že sťažovateľkou zmieňovaný nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 87/2014 sa týkal skutkovo odlišnej situácie. Jeho predmetom bola totiž otázka, či si orgán verejnej správy môže sám

ustáliť otázku vzniku pracovného úrazu bez predchádzajúceho súdneho konania na základe určovacej žaloby.

18. Zohľadnením všetkých okolností prerokúvanej veci tak ústavný súd uzatvára, že v danom prípade nič neindikuje, že v ústavnoprávnej rovine došlo k zásahu do označených práv sťažovateľky, preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny:

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva garantovaného čl. 38 ods. 2 listiny, avšak bez toho, aby špecifikovala, ktoré z jednotlivých práv zaručených týmto článkom malo byť napadnutými rozsudkami správnych súdov porušené. Článkom 38 ods. 2 listiny sa totiž priznávajú štyri základné procesné práva, a to (i) základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, (ii) základné právo na verejné prerokovanie svojej veci; (iii) základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom; (iv) základné právo na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov.

20. Vo vzťahu k predmetnému základnému právu pritom sťažovateľka nepredniesla žiadnu osobitnú argumentáciu, ale jeho porušenie odôvodňuje rovnakými skutočnosťami ako porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Dôvody, na základe ktorých bol prijatý záver, že k zásahu do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nedošlo a ústavná sťažnosť bola preto v tejto časti vyhodnotená ako zjavne neopodstatnená, už ústavný súd v predchádzajúcej časti tohto uznesenia podrobne vysvetlil. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu